

מדענית, מתמטיקאית וכימאית, חוקרת פרטית בפוטנציה ומאלפת דרקונים, חולמנית מקצועית וממציאה של דברים- הכירו את פיונה; ילדה רזה עם מלאי שיער מקורזל, מגפיים חומות גדולות (אף פעם לא יכול אדם לדעת מתי יפול קורבן לתעלול טלפורטציה אקראי, ימצא עצמו לפתע במידבר או בראשו של צוק חד, או, לך תדע, במסלול ציד של איזו מפלצת מסוכנת, ועל כן ההגיון אומר נעילת מגפיים זה יותר אקט של זהירות מאשר של אופנה) וחצאית (לאפשר תמרון מרבי באותן הסיטואציות בדיוק המוזכרות קודם), וכובע צמר ירוק שאלומות תלתלים שלוחי רסן פורצות תחתיו פרא, מותקן תמיד על הראש (וכאן אין שייכות לפסיקה, אופנה או טעמי זהירות, אלא פשוט עניין של אהבה וגעגוע, עניינים שבלב, הרגש הפשוט וגם המסובך של האדם, געגועים לסבתא שלנו, זאת שסיפרה לנו סיפורים על תפלצים וקוסמים, זו שהכינה שוקן חם, שחיבקה, היא סרגה לנו כובע ירוק, ודי לנו בזה שנחבוש אותו מאז- מאז אנו מתכוונים ליום ההוא של פטירתה- כל הזמן).

ובקשר לביתה של פיונה, אנו לא יודעים הרבה, מלבד זה שהוא קר וחשוך ומלא בבדידות. אולי בגלל זה לא היו הוריה שם לעולם. וייתכן שבמקרה האנדמי הזה, הסיבה והתוצאה הפוכות הן. אך לא נרבה כאן תהיות, מפני שמה קדם למה, הביצה או התרנגולת, כרגע זה באמת לא חשוב, כי העובדות הן אותן העובדות, וזה העיקר.

לפיונה עורב שחור, פטפטן בזמנים מסויימים, ויודע לשתוק כשצריך בזמנים האחרים, ולעיתים קרובות רוכב זה על כתפה, מחטט בסבך תלתליה האדומים, ומקשיב לתגליות מסעירות, סודות כמוסים, או סתם הגיגים של חול.

פיונה אוהבת ספרים, ויש לה זיכרון שזוכר כל דבר, ותשובות שאין לאף אחד לשאלות ששואלים רבים. היא מבינה מספרים, ולפעמים, כך הרגישה, מספרים הם הדבר היחיד שמבין אותה. מספרים מסבירים את היקום; הם אורח הזרימה של מים בנחל, הם מוסיקה ונסיעת העננים בשמיים. משוואות מספקות תבניות לאופן צמיחתו של יער, וחוקים לרעש וגם לשקט. להכל יש הסבר. אך לדברים מסויימים, לא יכלה פיונה למצוא תשובות בעזרת משוואותיה, או בלעדיהן. היא לא יכלה להסביר מדוע הוריה לעולם לא בבית. מדוע הם אף פעם לא מחייכים אחד אל השני, מדוע הכל כל-כך ריק בבית שלה.

אבל ככה זה. כל אותם הדברים שבנפש הנם נפתלים, חמקמקים, חסרי כללים וחסרי מוצא, ולפעמים הם מבלבלים אפילו יותר מנושאים שנראה לנו שהם מהמסובכים, מערכת השמש או כוח הכבידה למשל. כי את כל אלה, באופן פשוט, ניתן להסביר בעזרת כמה משוואות.

כך או כך, ביום הזה שבו אנו פוגשים בפיונה, שבה הלה מבית הספר בשעה מאוחרת מן הרגיל. היא פוסעת לאט במורד הרחוב אל ביתה. קרונות עננים קודרניים קובצים מעל, חוברים יחדיו לרכבת אפורה של גשם שטרם החל לרדת.

מר סניל, השכן, חולף לפתע לידה, ממלמל לעצמו דברים ושקוע בעולמות משלו.

פיונה מביטה בו ממחר במורד המדרכה, פותח את שער הכניסה אל חצרו, ונעלם באחת מאחריו. היא עוצרת ליד השער ומתרוממת על קצות אצבעותיה, מנסה לגנוב מבט חטוף בביתו. אך השער גבוה מדי, והחצר מוקפת בגדר חדה הדורת פלורה עבה וסבוכה; זלזלים אשר מטפסים מעלה ומטה ולכל צד מכסים בכנפיהם על כל פתח ופרצה, וביניהם נפרשים קורי עכביש עבים. ביתו של מר סניל, מקום מפחיד ואפל, בית מספר 0, ניצב בסוף שורת בתים ארוכה אשר נמתחת הלאה והלאה, ונבלעת אל תוך לועה של עיר סואנת. ולשם שעשוע נתאר את השכן המוזר הזה, מר סניל- החיזור, הצנום, הכפוף, שעולים ממנו תמיד ריחות מאוסים, אולי גם ריח הנשמה העירומה הסובבת סביב, מבררת מה נעשה עם עטיפתה הישנה- כאומן של שחזור ושיפוץ של בעלי חיים מתים, בקצרה, מדובר בטקסידרמיה. ואם היתה לנו הכרות עמוקה יותר עמו (אם כי, לפי התאור שלו עד כה לא עולה בנו כל חשק להתוודע עם הבחור כלל), היינו יודעים שבעקבות כל השנים הארוכות, הבודדות, השקטות, העיסוק המוזר הזה במוות ושחזור, החל הכל להיראות לו למר סניל זה כלא יותר מפחליץ בפוטנציה. במקום עיניים הוא ראה חרוזים, במקום שרירים- תפרים, העולם סביבו הפך לפחות ופחות חי, ויותר ויותר, ובכך, צר להגיד, מפחליץ. אדומי החזה שנברו באדמה שלו, האיילה שבאה ללחך עשב ליד גדר ביתו- הכל נראו לו כמו פחלצים פוטנציאליים. ולבסוף, כשמדובר באחד כזה תמהוני כמו השכן הזה, אי אפשר להתחמק מכך, הגבולות המוחלטים החלו מטשטשים, חוקים נשברו, טרף הפך כשר, ואנו מתכוונים כאן לאותה הפעם, אולי היה זה במהלך שינה, מחשבה שהסתננה דרך חלום, אולי בזמן איזה אחר צהריים אחד כשהבחור שלנו צעד במורד הרחוב, הגבולות בין העולם הזה שאנו לכל מטרה ותכלית קוראים לו המציאות, ובין העולם הזה של מר סניל שהוא קורא לו המציאות- החלו חוברים. אולי אז עלתה במעמקי התודעה המחשבה הזו, הכתה שורש, קרמה גידים תחת העור, בכל מקרה, לא ניתן לדעת מתי היה אותו הרגע המדויק כשגם בני-אנוש החלו נמנים באותה קטגוריה של פחלצים בפוטנציה, אך כעת זו עובדה קיימת בהגיגי האדון, ואולי, אפשר להעז לומר, מאוויו.

אך חדל סדר היסטוריה, והלאה עם ההווה. ובכך, אנו שבים לעניינינו אנו, ורואים את פיונה מנסה למצוא איזו פרצה בינות העלים, עושה מאמצים להשקות את עיניה הצמאות. אך נראה שכל פעם שהיא מוצאת איזה חרך בין הצמחים, והיא כמעט ומשחילה בו עין סקרנית, חוברים הם לפתע מצטופפים עוד יותר באותה הנקודה, כאילו ברשותם יכולת ניעה ככל בר חי, וכמו היתה זו בכוונתם ממש לחסום כל פירצה מעיניים משוטטות. פיונה נאנחת, מאוכזבת, וסובבת על עקביה. זו לא הפעם הראשונה שהיא מנסה לגנוב מבטים אל בית השכן, פעמים רבות ניסתה ותמיד אותה האכזבה, השאלות שמרחפות באויר, מה מסתתר מאחורי החומה הזו.

הילדה מושכת כתפיים וצועדת בשביל האבנים האפור אל ביתה, דגה את המפתח הארוך שתלוי תמיד על צווארה, ונכנסת פנימה.

ארוחת הערב שלה מחכה בתוך המקפיא, ולאחר שהיא מחממת אותה, היא מתיישבת בראש השולחן הארוך בחדר האוכל הענק. העורב רוכן על כתפה. חדר האוכל, כמו יתר הבית, גדול הוא ותקרתו גבוהה. שארי בשר של דורות קודמים, שולחים אליה מבטים ריקים מתוך התמונות שעל הקירות. נברשת ענק מתנוססת מעל הכל כספינת בדולח שברירית. הדממה כבדה, והכל כל-כך שקט עד שיכול אדם לשמוע את גרגרי האבק נוחתים, פאף פאף, על הרהיטים הבהמתיים שסביב.

פיונה מנקרת במזון בהיסך דעת. שקועה במחשבות, היא מנדבת מן הארוחה לעורב שיושב על הכתף ובולע בשמחה כל מה שמגישים לו. הוא מרפרף בכנפיים השחורות ומצמצץ בעיניו השחורות, ולפתע הוא צוח: "גרנדיוזי!" יש לו את המנהג הזה, לעורב, אולי שכחנו להזכיר: לפלוט מלים, סתם כך, מלים מורכבות בדרך כלל, ובאופן כלל- שאינן שייכות לדבר. מנין למד את המלים, ואת הקשר בינן לבין המצב הנוכח, טרם הצלחנו להבין, אך אם פיונה כבר התרגלה, נתרגל גם אנחנו. ובכן, כשהיא מסיימת לאכול, היא עולה בגרם המדרגות הארוך והחשוך אל חדרה. בחדר מדפים עמוסים ספרים, צנצנות זכוכית ובהן דגימות, אוסף מהיקום; איזו אבן, חיפושית ירוקה, עלה כתום, נוצה כחולה וכהנה. על השולחן הארוך שתחת החלון יש מעבדה קטנה, יש שם מבחנות, בקבוקים, מיקרוסקופ, כלי זכוכית וחוטי ברזל מלופפים, ומשקפי מגן שחורות (מפני שכל ניסוי אם נעשה בצורה נכונה, יניב פיצוצים כלשהם כמובן). על המדף מעל השולחן יש משקפי צפייה, ויומנים עבי כרס ובהם חישובים, משוואות, מיון פרטני של אורגניזמים, תשריטים ושרטוטים ומחשבות.

ערב, עוד ערב רגיל היורד על העיר מטייל פנימה דרך החלון הגדול, הפתוח, מלווה בקרני ירח עצלות. והירח המלא שט מעלה בשחקים המשחירים, בין קרע לקרע ענן. פיונה נעמדת מול אותו החלון, נועצת את עדשות משקפי הצפייה בביתו של מר סניל. וכמו בעבר, שום דבר מרגש לא נגלה, רק חומה גבוהה של צמחים ירוקים, קיר עבה של סודות. "מה הוא מסתיר שם?" פיונה ממלמלת. כי לבטח חומות אין הוקמו סתם כך, כי אם כדי להסתיר משהו או מישהו, או אולי גם את שניהם יחדיו. היא נאנחת ומתיישבת על מיטתה.

הכל כה שקט, רק קול הצרצרים הנעים בא בחלון, רחש הרוח המטיילת לרגע בעפאי העצים שבחוץ. והבית דומם, ריק, שומם. ולפתע העורב מקפץ על אדן החלון, צוח:

“אקסטרואגנזה!”

ובתוך הדממה, אנו לא יכולים לשמוע אותן, אך המחשבות גועשות בראשה של פיונה, והנה פורח הניצוץ בעיניים, "יש לי רעיון!" הילדה מכריזה. יש לה רעיון.

וכבר נעשית החלטה (מדעית), ונרקמת לה תוכנית.

בחיים האלו ישנם המצבים, הדברים שאדם יודע שמוטב שיניח להם לנפשם, אך לכל מטבע אנו יודעים, יש שני צדדים. ולכל דבר - פשוט לשם איזון ושמירת סדרו הטוב של היקום - היפוכו. וההפך של אותם הדברים (אלה שהמנוחה יפה להם) הם אלה ש, ובכן, המנוחה אינה יפה להם, חידות מסויימות שדורשות פענוח, אמת מסויימת שמחכה לצאת אל האור, כזבים שהסתתרו די זמן בחשיכה, ואותו בית מוזר, בית השכן, כך החליטה פיונה, הוא נופל בקטגוריה השנייה. הלילה, אחת ולתמיד, ויהי מה, היא תרד לעומק הדברים.

אך בנתיים השעה מוקדמת, זאת אומרת לא ממש מוקדמת, אך לא מספיק מאוחרת. אולם בזמן שמחכים לשעת הכושר, יש להיערך, המדענית שלנו לוקחת תרמיל גב ישן ומכניסה לתוכו חבל, את חפירה קטנה, פנס וכפפות, ועוד אביזרים הכרחיים. "עכשיו מחכים", היא אומרת לעורב. אז היא פותחת יומן על השולחן ומסקרת. מפני שלפני כל מבצע, יש לבצע מעקב מדוקדק, צריך לדווח על כל תנועה חשודה, ובעצם, על כל תנועה בכלל, וזה כלל.

וכך כל רבע שעה, עדשות המשקפת מכוונות אל בית השכן, מקליטים את המעקב בדפי היומן, מתעדים מהלכים מעוררי חשד, אם כי, לא ניתן להגיד שהיו הרבה מאלה, אך כמובן שהיתה אותה תקרית מוזרה, כשדרך עדשות המשקפת נראתה ציפור הנוחתת על הגדר הגבוהה, ומיד וכהרף עין, וממש באותו הרגע - במה שצפתה אז אותה המשקפת, ובכן, לא ניתן היה להגיד אם זה באמת מה שקרה, או שזה היה רק תעתוע, מפני שאותה ציפור, בדיוק כאשר נגעו רגליה בשפתי אותה גדר ירוקה, מיד וכהרף עין, וממש באותו הרגע - נבלעה היא אל תוך הסבך העבות. ומה שנראה מוזר עוד יותר, וכאילו להכות חטא על פשע, שילחו הצמחים (צמח - כל אשר שייך למשפחת רב התאים, בעיקר אורגניסמים פוטוסינטטיים אשר באופן טיפוסי משוללי יכולת ניעה או אברי חישה ועיצבובים, ובעלי קרום צלוליזה), או לפחות כך נראה, עלה וזלזל וטופר ירוק, וכציפורני חיה המשחרת לטרף תפסו באותה ציפור חפת פשע, ומחוסר הגדרה אחרת טובה יותר נגיד - בלעו אותה. אולם הכל רק למראית עין, מפני שכל זה קרה במאית השנייה.

האם תעתעו בה עיניה של פיונה? לא ניתן היה להגיד בברור. אולם כשעה אחת מאוחר יותר, היתה פיונה עומדת וצופה דרך עדשות המשקפת בלטאה ארוכה שזחלה בינות לעלים הצפופים, ונשימתה כמעט נעתקה, כאשר ראתה את אותה לטאה תועה אל תוך אחת מרשתות קורי העכביש העבות הפזורות כטלאים בין הצמחים, ובין רגע, לפני שבכלל היה זמן להבין מה קורה, חנוטה היתה כגולם ארוך, בצורה מכל כיוון בסלילים לבנים.

פיונה נקשה בלשונה. משהו מוזר ללא ספק מתרחש שם, והיא תגלה מה הוא. ובנתיים קפיצי השעון הגדול מסיעים באדישות את השניות שהופכות לדקות, את הדקות שהופכות לשעות. והזמן חולף לו לאט או מהר זהו דבר יחסי, ולבסוף מכריז השעון על השעה של חצות.

מיד, אין היא מחכה אפילו רגע נוסף, מניפה פיונה את התרמיל על גבה, מהדקת רצועות, ויוצאת חרש את דלתה. במורד המדרגות היא יורדת שקטה כמו עכבר (או כמו אינדיאני, היא קראה על יכולתם המופלאה להלך בלא קול בספרים), העורב רוכב על כתפה. הוריה של פיונה כבר בודאי ישנים בחדריהם הנפרדים; זה בקצה אחד של הבית וזו בקצה השני. פיונה גונבת אט אל הדלת, ויוצאת אל האויר הקר. בחוץ שטים ערפילים ברחוב הריק, זוחלים מעל אבני המרצפת החלקות, מנורות גבוהות ממיסות בהם אור כתום.

פיונה צועדת בפסקנות אל ביתו הגדול של מר סניל. היא עוקפת את השער וממשיכה לאורך הגדר הארוכה. אז היא עוצרת בירכתי הבית, ומסירה את התרמיל, מתיישבת על האדמה הקרה ומוציאה את את החפירה הקטנה.

וכבר היא חופרת תחת הגדר, חופרת ואז מפסיקה לרגע, מקנחת אגלי זיעה מעל המצח, מקשיבה. וזהו רק עוד לילה רגיל, הצרצרים שמצרצרים בקול, יללת תן שגואה במרחק ואז גוועת, שירת צפרדעים צרודה.

פיונה ממשיכה בשלה, המשימה לא ממש קשה, היא כבר נתקלה בקשיים גדולים יותר, והנה ישנה כבר גומה, עמוקה מספיק בשביל שתוכל לזחול תחת הגדר החיה (פשוטו כמשמעו?), אך הנה כמו שהיא כבר מתכוננת לזחול, מצטופפים צמחים, שולחים זלזל, מצופפים עליהם וגבעולים וחוסמים את דרכה, יוצרים חומה שאין לעברה.

"מוזר, מאוד מוזר," פיונה לוחשת ונשענת לאחור, מניחה את האת מידה. וכעת, מה?

היא מערסלת את ראשה בכפות ידיה, חושבת לעצמה, צריכה להיות דרך לבקע את הסבך, וכשהיא מנסה להעלות אפשרויות בראשה, קופץ לפתע העורב אל התרמיל, תוחב בו מקור ומוציא מתוכו קופסת גפרורים, משליכה על הקרקע. "אוסמוזה!" הוא מכריז.

פיונה לא בטוחה מה פרוש המחווה הזו, הצתת הבית של מר סניל לא נראית לה

כאפשרות טובה, אך, לך תדע, היא כבר נוכחה בעבר, לעורב הזה יש לפעמים רעיונות מוצלחים.

באופן של היסח דעת, ממש כמו שימולל פלוני פיסת נייר בין אצבעותיו, היא מציתה גפרור, וברגע בו נדלקת להבה, ראה זה פלא, הצמחים- כך נראה- נרתעים. פיונה מחייכת, היא מקרבת את הלהבה אל הסבך, והנה, לא, לא תעתעו בה עיניה, הצמחים מתפתלים כמו נסים על נפשם, בורחים מן האש.

בלי לחשוב פעמיים, לפני שישובו הגפירים הירוקים לעמדתם, כבר זוחלת פיונה

בגומחה שתחת הגדר, וכשהיא בצד השני היא מברישה את האדמה מבגדיה, מושכת את התרמיל תחת הגדר, מהדקת אותו חזרה אל גבה, ומביטה.

חשוך שם בצד השני של הגדר, כאילו, הצד השני של העולם. לא דרכה שם עוד רגל אדם מלבד מר סניל שלנו. הערפל גוהר עליה, סמיך ולבן, וכשהיא מוציאה את הפנס הקטן מתוך התרמיל

ומאירה סביב, נגלה לעיניה גן מוזר של פטריות; כאלה גדולות, קטנות, פטריות לבנות נקודות אדום, וכאלו אדומות נקודות לבן, כאלה ירוקות, כחולות חומות, כאלו אשר כיפותיהן מלחחות את מגפיה, כאלה אשר מתנוודדות מעל הברך, וגם כאלה, מי ראה דבר כזה- אשר רגלן עבה ממש כגזע עץ, ומגבעתן העטורת זימים מתנוססת מעל ראשה, בקצרה, עשרות מנים של פטריות.

ניצב בגן גם פסל סדוק ואפור, פעם הוא היה לבן. אזוב מכסה את גופו וזוחלים עליו המטפסים הירוקים. אולי זה פסל של מלאך, זה לא ברור, ואם זה מלאך, אם זה מלאך של חיים או של מוות.

סביב ישנם גם הפרחים, ואפילו בחשיכה והערפל ובחסות קרני ירח בלבד, צבעיהם עזים מאוד. פיונה מהלכת לאיטה בגן כשהיא מביטה בכל, ולרגע נבלעת בתוך כל קקופניית הבריאה הזו, ושוכחת מדוע בכלל הגיעה; זחלים ארוכים ומוזרי מראה זוחלים לאורך הגבעולים, בינות העלים מפשפשים מני חרקים, וחיפושיות קטנות ממהרות משם לפה.

ופיונה יכולה גם להישבע שראתה מפעם לפעם תחת אור הפנס מין דמויות קטנטנות מתרוצצות מכאן לכאן, מצחקקות חרש, נעלמות מאחרי פטריה, נבלעות אל תוך הצמחייה.

ובכן, בעוד פיונה פוסעת כאילו היא בתוך אחד מהחלומות שלה, מנתר העורב מעל כתפה, מקפץ וצווח: "זניח!" ואז נבלע אל תוך הערפל, אל תוך הליל. "בזיון!" פיונה שומעת אותו מצווח.

"הס!" היא לוחשת, וממהרת אחריו.

ושם, בירכתי ביתו של מר סניל עומד העורב, מביט בה בעין שחורה, לך תדע מה המחשבות שעוברות לציפור הזו בראש עכשיו, הוא מנתר ושב אל הכתף של פיונה. מולם הבית דומם ושחור, חורק ונאנק, ומעליהם נישא עץ עבה ועירום מעלים, עפאיו מעונקלים ומחודדים כאילו הם טופרים, קצות אצבעות של מכשפה, אפשר להישבע שהם תיכף מתכופפים לתפוס בהם.

פיונה נאנחת, עיניה הגדולות סוקרות הכל והיא תיכף כבר סובבת על עקביה, "עליך לשמור על השק-" היא מתחילה להגיד לעורב, אך עוד לא סיימה דבריה והנה, לפתע נחות עיניה על דלת קטנה בקיר שמולה, גבוהה לא יותר מברכיה.

מופתעת, היא מחייכת לעצמה, מתכופפת ובוחנת את הדלת, וכבר בראש שלה המחשבות דוהרות הלאה, פותחות את הידית, זוחלות דרך הדלת, כמובן שמוטב שאשוב על עקבי, אשוב חזרה הביתה, היא אומרת לעצמה. אך זהו סתם נסיון לא מוצלח בשכנוע עצמי, כי לשוב חזרה אל הבית, אל המוכר, הידוע, בקצרה, המשעמם, הנכא אולי, ולהתעלם מהדלת הסגורה הזו שהרי בואדי מכילה מאחוריה איזו הרפתקה מסעירה- זו אינה אפשרות כלל. וכבר הילדה פותחת את הדלת, לאט ובזהירות, ובשקט רב היא זוחלת דרכה, אל תוכו של בית השכן.

חשכה מקדמת את פניה בצדה השני של הדלת, אך תחת אור הפנס פיונה מגלה שהיא עומדת בקצה מסדרון ארוך שלא ניתן לראות את קצהו, ומשני צדדיו ישנן דלתות, מימין ומשמאל הן ניצבות, דלת מול דלת.

היא צועדת במורד המסדרון, וכמו שכך עם כל פסיעה, המסדרון הולך וצר משני צדיה, הקירות קרבים, ודלת מול דלת הידיות כמעט נוגעות זו בזו, וכמעט וכבר לא ניתן לעבור. אך המעבר ממשיך הלאה, ולא רק זה, הדלתות רק הולכות וגדלות, אפשר להגיד מתענקות, מתעקמות ומתעוותות. והשקט הזה שפה, הדממה.

לפתע נפתחת דלת. פיונה מכבה את הפנס, ממהרת ושבה לאחור על קצות בהונות, משתופפת ונצמדת לקיר.

מישהו נכנס לתוך המסדרון, פיונה שומעת אותו פוסע פסיעה, ואז שקט. ואז אותו אחד, ניתן לשמוע אותו מרחרח באויר ומתעטש, ומרחרח ומתעטש. ואז: "שבר כלי", ממלמל הלז, "יש פה ילדה."

והילדה, היא מתכווצת כמה שקרוב יותר לקיר, היא יכולה לשמוע את המישהו קרב לאט, מרחרח, מתעטש, ויש קצת מהומה כשהוא נתקל במגפיים שלה ומועד, ונשמעת צווחה של בהלה, העורב חובט כנפיים והפנס נדלק.

"שבר כלי!" זועק- מי שעכשיו אנו כבר יכולים לראות לנו מין ברנש שכזה, יצור נמוך קומה, אפור עור ומקומט, עיניים צהובות ואף ארוך לו כמו של פיל, מגיע כמעט עדי ריצפה. "שבר כלי!" זועק שוב הברנש, "את ילדה." פיונה מנידה בראשה, נועצת עיניה באותו ברנש ומשתוממת, "ואתה-" היא מתחילה, "אתה-"

"פיום." אומר הברנש. "ואת צריכה לעזוב. עכשיו."

"אבל רק הגעתי," אומרת פיונה.

"זה לא מקום נאות בשביל ילדה," מציין פיום. עיטוש.

"ומה זה פה?" שואלת היא, "זה לא נראה כלל וכלל כמו בית בכלל."

"ומי אמר שזה בית?" עיניו של פיום מצטמצמות לכדי חריץ צהוב.

"אז מה זה אם כן?"

"חסל ודי," אומר פיום, מנפנף בידו. "את צריכה ללכת עכשיו, ולא לשאול שאלות." עיטוש.

"ומה אם לא אלך?"

"אבוי, אבוי," ממלמל פיום, "שבר כלי, לך תדע."

"אם כן אני נשארת." פיונה מודיעה.

היא נשארת.

כי הברנש הזה שקורא לעצמו פיום, עליו לדעת שתשובות לא-תשובות שכאלה, לא מספקות את פיונה.

פיוס נאנה שוב, מושך בכתפיו ומנענע בראשו. הוא סובב וצועד במורד המסדרון לכיוון ממנו הגיעה פיונה, וכמו שעוקב אחריו אור הפנס מתרחבות עיניה של פיונה, ופיה נפער בתדהמה, והעורב שלכתפה מקיש במקורו. "ברומליד", הוא מכריז.
כי לפניו עכשיו, בדיוק ההפך מצדו השני של המסדרון מצטמצם הכל; הקירות הולכים וקטנים והדלתות מתכווצות איתם. אך לא די בזה, הנה לפניו עוד דלתות, ודלתות ודלתות, והן אינן נגמרות. אמנם הן קטנות-מימד והמסדרון אך הולך וצר, אך הוא נמשך עד בלי די, חסר סוף.
ואיך בכלל תדע מאיזו דלת הגיעה לכאן? איפה שזה לא יהיה- כאן. מה שבטוח, הדברים פה בפנים, זה לא מה שנראה מבחוץ.

"חכה רגע!" זועקת פיונה אחרי פיוס תוך שהיא ממהרת בעקבותיו, ועוד מעט כבר תאלץ לזחול על ארבע, ופיוס מהלך ישר. כי כל קומתו כמו שכבר נאמר היא גובה ברך, אולי ברך וקצת, לא יותר.

שוב הוא מנענע בראשו, מתעטש.

"איך אדע דרך איזו דלת הגעתי?" שואלת פיונה.

"מנין לי לדעת?" אומר פיוס, "זאת אחראיות שלך לזכור, לא שלי."

כשהם חולפים על פני כל הדלתות האלה, עוד ועוד, באמת, האם אין סוף למסדרון הזה? עוצר לפתע הברנש, מפיק חישוק ברזל מכיסו ועליו מפתח גדול, והוא מביא את המפתח הזה רב המידות אל חור המנעול הקטנטן, וראו את זה, באותו הרגע מתכווץ המפתח, משנה צורה, ומתאים עצמו באופן מדויק לתצורת המנעול המיניטורי.
הברנש צועד בעד הדלת, ופיונה זוחלת בעקבותיו.

מאחרי הדלת נגלה מזה ארוך ונהר תת-קרקעי המואר אור תכלכל. אל הרציף קשורות לא סירות, כי אם מטריות צבעוניות המטלטלות מצד לצד על גלי הנהר. תיכף נכנס פיוס באחת, מתיר את החבל ומביט בפיונה שרק עומדת שם ולוטשת מבטים, "נו", הוא אומר, "את נשאת או באה?"

כשפיונה מתעוררת מהמחשבות שלה שמתקשות לעמוד על טבע הדברים האלה שהיא רואה, מטפסת גם היא לתוך המטריה ("בזהירות בבקשה", הברנש מבקש, "אחרת כולנו נטבע"), ובין רגע כבר משייטים המה במורד הנהר.

הדים מנתרים מהקירות שמוארים כחול, מים מטפטפים לאורכם, והנהר שקוף, כל-כך צלול, שניתן לראות לתוכו למרחקים.

פיונה מחזיקה בחוזקה בידית המטריה ההפוכה, ומביטה אל תוך הנהר, מנסה להבין את מה שהיא רואה. כי שם, תחת המים, נראה כאילו שזה על הקרקעית אבל אי אפשר להגייד בדיוק, קצת קשה להגדיר את זה, מתגלה מקום רחוק; טירות וראשי עצים ירוקים, ושדות וגבעות כסויות עשב, טלאי אדמה, בתים קטנים. והכל נראה ממעל כמו ממעוף הציפור, כאילו טסו בשמיים מעל כל אותם מקומות. אך לא בשמיים הם, כי אם במי נהר, ופיונה כל-כך נפעמת, שכשלבסוף היא

מרימה את ראשה לשאול על העניין, מתחילים לפתע מי הנהר לרוץ קדימה, למשוך אותם הלאה, המטריה טסה במורד הזרם הגועש, פיונה לופתת את הידית ולא מעיזה להביט, ולפני שהגיבורה שלנו מבינה מה קורה, נשפך הנהר לתוך מערבולת רועשת ולתוכה נסחפת גם המטריה, והיא זועקת: "אהההה!!!"

אך אל דאגה. שום דבר נורא לא קרה.

לא לפיונה, לא לעורב, ולא למטריה. וגם לא לברנש. אמנם כולם רטובים עכשיו עד עצם, אך שלמים ובריאים הם נפלטים בצד השני אל יבשה מוצקה. פיום קם אל רגליו, מקפל את המטריה ומשחיל אותה לתוך צינור אפור שקבוע בסלע. נשמע קול רם כמו טרטור עז, וכשפורץ לפתע סילון קיטור מתוך גליל כלשהו שציץ מן התקרה, נשאבת המטריה לתוך הצינור.

הברנש מביט בפיונה שעודה יושבת על הריצפה, כובעה הירוק ותלתליה האדומים

נוטפים מים, והיא מביטה בתמהון בהכל.

"נו, למה את מחכה?" הוא דוחק בה ושוב הוא מתעטש, נראה שזה מוטיב חוזר, וממהר אל עבר פתח מנהרה. "ילדים..." הוא רוטן לעצמו, "כל מה שהם עושים זה רק לגרום לעיטושים." פיונה קמה מהר אל רגליה ומשיגה את היצור המוזר הזה, לפני שהוא נעלם לתוך המנהרה. היא סוחטת את הכובע, ועל כתפה מתנער העורב ומחטט בין נוצותיו הרטובות. "איפה מר סניל?" היא שואלת.

"מי?" שואל פיום.

"מר סניל, השכן שלי." פיונה מסבירה, "הרי הוא גר פה."

"אני לא מכיר שום מר, ובטח שלא סניל."

תוך שהם צועדים במורד המנהרה, פיונה חושבת לעצמה שזה לא ממש מה שחשבה

שתמצא בבית של השכן. היא מתחילה לתהות, אולי זה בכלל חלום, וכמו שכך (הרי כך עושים בספרים כשרוצים לאמת את המציאות) היא צובטת את עצמה ופולטת זעקה (כי הצביטה אמיתית לגמרי), והברנש, מסכן, ממש נבהל, זועק גם הוא, "מה זה?! כמעט נפל לי האף מרוב בהלה." "אני מתנצלת," פיונה ממלמלת, "רק רציתי לבדוק אם כל זה אמיתי."

"בבקשה," אומר פיום, "אל תעליבי אותי."

"סליחה."

לבסוף מגיעים המה אל קצה המנהרה, והיא מסתיימת בצוק שמנגד לו תלוי סולם

חבלים. מבלי להניד עפעף מזנק פיום, תופס בסולם ומתחיל לטפס בו.

אך פיונה, פיונה נטועה במקומה, שוב היא רק נועצת מבטים.

לאחר כמה רגעים עוצר הברנש ומביט מטה. "מה לך?" הוא שואל.

ובכן, כדי להבין מה לה, לילדה, שעומדת סתם כך ובוהה, עלינו לדעת שסולם החבלים

הזה אי אפשר בכלל לראות היכן הוא מתחיל והיכן נגמר, סתם כך הוא משתלשל משום מקום,

יורד מן השחקים הרחוקים, או עולה אליהם, תלוי היכן אתה תלוי, בדרך למטה, או בדרך

למעלה.

ובכן עם גב צמוד אל הצוק השחור, פיונה עומדת, הרוחות חובטות בפנים ולפניה משתלשל סולם חבלים מעל תהום חסרת סוף. וכנראה שנמאס לה לרוח מההססנות הזו של הילדה, שאתפס בסולם, שאשוב לאחור, באמת, רוח יכולה לקבל כאב ראש נורא מכל האי-החלטיות הזו, כי לפתע אוהז בפיונה משב רוח סוער וכעת אין לה ברירה, זה או לאחוז בסולם או נפילה חופשית לתוך התהום.

היא תופסת בסולם ונצמדת לשלבים, והנשימה נעתקת לרגע כמו שהסולם מתנפנף כל-כך רחוק מקצה הצוק.

רחוק מעליה קורא הברנש, "לטובתך, אני מציע לך שלא תיפלי."

"תודה על ההצעה," פיונה ממלמלת.

"סימולציה," העורב צווח, מקפץ מעלה משלב לשלב, למקום בו נעלם הברנש במעלה הסולם, נבלע בלובן של איזה ענן.

לבסוף, בידיים רועדת כמעט, פיונה מושכת עצמה מעלה. הסולם מתנדנד והיא עוצמת עיניים, והעורב-שיהיה מבורך, אין לו פחד- הוא מנתר הלאה מקרקש לעצמו, לא חושב לעצמו מה יהיה אם אפול, הלוואי וגם לה היה את אותו האומץ.

"חכה," פיונה קוראת, נושמת עמוק וממשיכה. סביב רק שמיים ואי אפשר לדעת לאן אנו מטפסים. שלב ועוד שלב ואט אט האחיזה מתרפה, הפחד פורח מעט, נעשים בטוחים יותר, הרגליים לא רועדות עוד, בוטחים בידיים שלנו שעד לפני רגעים מספר חששנו, למרות שאין כל סיבה, שפתאום תעזבנה את הסולם, הנה, העצבים נרפים, אך איך שאנו כבר מרגישים נינוחים יותר לפתע מתחשרים השמיים, עננים לבנים הופכים אפור וברקים מתפצצים. גהנום פורץ בשחקים השחורים, תוהו ובוהו, והרוח מכה ומשתוללת ומטלטלת, מטלטלת את פיונה, את החבל, את כל העולם.

הסולם עף לכאן ולכאן כמו אחוז דיבוק, ופיונה חושקת שיניה, מחזיקה חזק שלא תיפול, לטובתה. רעמים מתפוצצים בשמיים, בום טראח, איזה רעש, ברקים כמו חניתות חשמל צורבים את האויר, אחד חלף ממש לידה, כמעט ופגע בסולם והרוח צולפת בכל, מתרגשת כמו ילד בחנות ממתקים, והנה, קיווינו שזה לא יקרה, אך בתנאים כאלה, מה אפשר לצפות- פיונה ניתלשת מעל הסולם וצוללת אל תוך האנדרלמוסיה.

הכל סביבה גועש, הברקים נורים לכל כיוון, והיא נופלת ודבר לא עוצר בה, פתאום חולפת בה המחשבה, אולי לעולם לא תעצור, כך תמשיך לצנוח לעולם. וכמו שכך, לפתע נעצרת הנפילה. היא נוחתת על משהו רך, אפשר אלסטי, דביק. ובאותו הזמן שהיא מנסה לקום, להזיז את הידיים ואת הרגליים, ומגלה שהיא מרותקת, היא גם מוצאת שהיא שרועה על קורי עכביש ענקיים.

"מן הפח אל הפחת," היא חושבת לעצמה, מחפשת את העורב. אך בסערה כזו לך תדע איפה הוא נמצא, נקווה ששלומו לו, לפחות אנו יודעים שהציפור הזו יודעת לדאוג לעצמה, חצי נחמה, אך עוד לא הספקנו להשלים מחשבה אחת, וכבר מתחילים קורי העכביש לרעוד תחתיה

לפתע. שוב היא מנסה לזוז, אינסטינקט בריא, למרות שהנסיון האחרון נכשל, אך העובדה היא שהיא מקובעת לקורים, קפואה כמו פסל.

גשם קר צולף, הרוח מילל, בוחש בצבירי העננים האפורים, והקורים נרעדים בשנית, משהו מתקרב, ותנודת הקורים אומרת- זה משהו רב-מידות.

בין הטיפות פיונה יכולה לראות כתם כתום ענק טופף על 12 רגליים, מתנודד אנה ואנה, הולך וקרב.

איך אדם יוצא ממצב שכזה, ובכן, אין מספיק זמן לגבש תוכנית, מספיק זמן אולי רק להתחרט על העובדה שלא הטמנו איזו סכין בשרוול החולצה שלנו, כי כבר גוהר מעל פיונה היצור, יש לו 12 ראשים, ראש לכל רגל, 22 עיניים, ועוד יותר הרבה, הרבה יותר שיניים.

בעיניים השחורות חסרות האישון של היצור רואה פיונה את עצמה, הנה היא ששרועה

כך, עשרים ושתיים פיונות חסרות אונים. זהו מראה מעורר זעם, אינני חסרת ישע, הילדה חושבת לעצמה, חושקת שיניה, מקמצת שפתיים ונאבקת בקורים, הנה יד אחת כבר משוחררת, אך המלתעות קרובות כל-כך אליה שהיא יכולה לראות איזו נעל טניס משופדת על שן, גלגל מכונית תקוע, שעון אורלוגין מרוסק.

עיניה מצטמצמות בכעס, רגע, רק עוד רגע גם היד השנייה משתחררת, "התרחק!" היא

קוראת.

לפתע עוצר היצור מעליה, ופיונה מחייכת, מרוצה מעצמה, היא מעולם לא ידעה שיש בידה להיות כה סמכותית. היצור שמע לציווי, באמת מחמאה לא קטנה. אך שניים עשר הראשים פונים בחזות, עשרים ושתיים עיניים שולחות מבטים רושפים לצד, וכשפיונה מביטה גם היא לאותו הכיוון, אפשר לשמוע מישהו זועק, "אני בא לעזרה!"

ולפני שאפשר בכלל להבין מה מתרחש נחתכים קורים, רגליים נקצצות, ראשים נקטעים

עפים מטה לתהום. ובתוך כל המהומה הזו של גשם ורוח ואברים קטועים פיונה רואה קטנוע טס לו באויר סביב המפלצת.

נוהג אותו איזה יצור מאורך, משקפי הגנה על פניו, כובע טייסים חום על ראשו, והנה החרב שמקצצת בשצף קצף. התפליץ צווח בכעס, הראשים הנותרים מטלטלים מכאן לכאן, הלועות מנסות לתפוס ביצור הזה שמתקיף, אך הנה הקורים ניתקים ופיונה מוצאת עצמה מתנדנדת שוב מעל התהום.

התפליץ מטפס למעלה במהירות, בורח על הרגליים הנותרות לו, ופיונה מודה על כך שהיא דבוקה כעת לקורים, אלמלא הם היתה נופלת אל השמיים, ומי יודע לאן. מצב מוזר, ככה זה בחיים, רגע אחד מקללים דבר ורגע אחר כך מברכים עליו. אך היא לא תלויה שם, בין שמיים וארץ זמן רב, עוד רגע והיא נאספת אל הקטנוע המעופף שמביא אותה חזרה אל קרקע מוצקה.

"אני מציע שתספרי את אבריך, שתהיה בטוחה ששום דבר לא חסר", אומר היצור כמו שהיא מנתרת אל האדמה.

"אני חושבת שכולם במקומם, פיונה ממלמלת, בוחנת את ידיה, ולאחר רגע: "תודה על ההצלה."

"כן, ובכן," אומר היצור, "אשמח לעמוד כאן ולפטפט, אך ישנם דברים חשובים בהם עלי לטפל, כמו למשל להציל את היום." וכבר הלה באויר בשנית, נוסק מעלה. אך פיונה ממהרת לקרוא אחריו, "אם תראה איזה עורב בסביבה, אמור לו שאני מחפשת אותו בבקשה!"

וכעת נעיף מבט סביב, ביער הזה שסביבנו, בעצים הבשרניים שעטופים בכריכה ירוקה של אזוב, בצמחים המשונים האלה, יש להם איברים לבנים וזלזלים ארוכים המשתלשלים מעל הענפים ועליהם עיניים שחורות שמצמצות ללא הרף, שרכים קוצניים שולחים זלזלים צהובים הנעים באויר, מתקפלים ונסגרים ונפתחים שוב, בקצרה, בשביל פיונה, מדענית, מתמטיקאית וכימאית, חוקרת פרטית בפוטנציה ומאלפת דרקונים, חולמנית מקצועית ומציאה של דברים- זו ממש תאוה לעיניים, לא נראה דבר שכזה מעולם.

כבר היא שולפת צנצנת מן התיק ופונה ללקט דגימות, צועדת פנימה אל תוך הסבך. אך היא לא מבחינה בכל אותן העיניים הפזורות ביער, אנחנו רואים אותן, היינו רוצים להגיד לה, שימי לב: שם למעלה בעפאי העצים, בתוך הצמחייה הזו ולמטה בין השיחים עוקבות אחר כל תנועה עיניים רבות, מביטות בה איך שהיא מתכופפת ואוספת עלה או איזה דבר מה אחר, מכניסה לצנצנת וסוגרת את המכסה.

ולא סתם מתבוננים בה, לא סתם מתוך סקרנות כי אם בכדי לאמוד, ולמדוד ולהתכונן, אפשר להגיד זהו מארב, היינו רוצים להזהיר אותה, חבל שאנו לא יכולים כי הנה כבר יורד זלזל מטה, בהחלט אפשר לקרוא לזה צלצל, ותופס בפיונה. היא טרף קל, תהיה ארוחה נפלאה. לא רגע אחרי, תהליך הדיג הזה הנו מהיר, מוצאת עצמה הילדה בתוך לוע הצמח. איזה מזל יש לי היום, היא חושבת לעצמה, ביש מזל. לא נראית דרך לברוח; הקירות חלקים ולא ניתן לטפס החוצה.

היא מורידה את התרמיל מגבה, עליה למצוא פתרון, לאלתר עם מה שיש לה. אך טרם הספיקה זו לברור באינוונטר, היא שומעת לפתע צעדים למטה בחוץ ואז קול גלגלת חורקת, ולפתע המשפך יורד מטה, הנה בא היצור ההוא לחלץ אותה שוב, היא חושבת לעצמה, היא מקווה שהוא מביא עמו את העורב.

"הצלחה," היא שומעת מישהו אומר, "עוד משהו נתפס." אך הקול הזה אינו של הטייס, קול אחר מוכר כמעשה, היא שמעה אותו כבר וזהות בעליו מעומעמת בזכרון, וכשהיא כבר למטה על האדמה היא רואה שאכן אין זה אותו היצור שהגיע קודם לעזרתה, כי אם יצור אחר, יותר, איך להגיד את זה, אנושי. אולי לא ממש אנושי, לא במובן המילה, יגידו אנשים מסויימים, אך לפחות לפי הקוד הגנטי. הנה היא מביטה בפניו החיוורות של מר סניל, השכן המוזר. "ובכן," מר סניל אומר ועל פניו חיוך נמתח, חיוך זומם, מרוצה, "מה יש לנו כאן." זה

יותר מלים ממה שהיא שמעה אותו אומר כל חייה.

פיונה לא בטוחה אם היא שמחה למראיתו, "שלום, מר סניל," היא אומרת, שולחת יד מהססת לתוך התרמיל, מקווה להוציא מתוכו איזה דבר מה מועיל, לכל מצב שלא יהיה. עיניו של מר סניל צרות, "את יודעת," הוא לוחש, "שאת משיגה גבול." "אני מתנצלת, לא התכוונתי."

"והעונש על השגת גבול, כמדומני," השכן טופף על השפתיים הצרות, החיוורות, "יכול להיות קנס כספי כבד, עבודת שרות, או אפילו כלא. תלוי כמה חמורה העבירה."

היד מחטטת בתרמיל, היכן הסכין, את החפירה?
"אך פה," אומר מר סניל, צועד אט לעברה, "פה העונשים אחרים."

ובכן, אין זמן להסס, להערכות זה טוב זה לא טוב, פיונה מגששת בבהילות בפנים התרמיל, תופסת באיזה דבר מה, לא חשוב מה, היא צועדת לאחור, צעד ועוד צעד, אך לפני שהיא בכלל מספיקה לשלוף את הדבר הזה, קיוונו לסכין אבל הוצאנו את הפנס, ולזעוק, כמו שעשינו עם היצור: "התרחק!" השכן מזנק, לופת, ולפני שהיא מבינה מה קורה נצמד סמרטוט אל הפה. היא עוד מספיקה לחשוב, יש לזה ריח משונה כמו של כימיכל כלשהו, התודעה מנסה לסווג אותו, כן, היא חושבת, כמו של החומר שבצנצות שעל המדף שלה, זה שמשמר את החרקים שמצאה, והעיניים נעצמות.

מר סניל צוחק לעצמו חרש, "אני כבר מתרגש," הוא ממלמל, "פריט של אספנות, ללא ספק." המבט בעיניים מצטעף, העיניים משחירות, כאילו כיסו עננים אפורים את השמש, "אתם כמו גידול ממאיר, אתם, החיים." הוא ממלמל, "ממש ביזבוז של חומר, ושל מילים. עדיף שתהיו כולכם דוממים."

ובכן, כך עלה בגורלה של פיונה. אך מה עם אותו הטייס, זה שבקשנו ממנו לחפש את העורב, ומה על העורב?

ובכן, הטייס נחת לאחר זמן קצר שוב באותו המקום בו הוריד את פיונה, וחיפש אותה למסור לה את החדשות. אך פיונה לא היתה שם. והחדשות, גם כך לא היו טובות. וכמובן שפיונה לא היתה שם, הרי היתה כעת במקום אחר, חשוך, שקט, וקר. ושם היא מתיישבת לאט עודה מנומנמת, ובתוך כל הדברים שצפים לזמן מה מול עיניה, היא יכולה לראות לפניה סורגי ברזל, והיד שלה חשה בבריח, היא כלואה בתוך כלוב. כשראייתה מתחדדת והעולם סביב מפסיק לצוף, כשהיא מגלה פתאום מה סביבה, היא חושבת בבהלה, שאולי עדיף היה אם לא היתה רואה. על שום שבכל מקום, הם הקיפו אותה, ניצבו בריות, יצורים משונים; בעלי חיים, אך בעלי חיים שהם, ובכן, כבר לא ממש חיים. אם אנו מבינים את הכוונה.

מפוחלצים התמרו סביבה, השתלשלו מין התיקרה, מלאו את החדר החשוך במבטים קפואים, בפיות שואגים חסרי קול, כנפיים שנפרשו ולא יעופו עוד, יצורים משונים שהיא מעולם לא ראתה לפני, מאות פסלים עמדו בין הקירות.

אז היא שומעת צעדים, נפתחת דלת חורקת ומר סניל בא אל החדר, סופק כפיו ועיניו
 נוצצות, "היא ערה..." הוא ממלמל לעצמו.
 "היא יכולה לשמוע אותך", פיונה אומרת בכעס.
 "אני מקווה שאת מתרגשת", הוא אומר, "אני מקווה שאת חשה גאווה." הוא צוחק לעצמו, "את
 הראשונה מסוגך."
 "ראשונה?"
 "כפי שאת רואה", מר סניל מצביע סביב החדר, "יש כאן דגימות רבות, מני בריות, אך לא", הוא
 מחייך לעצמו, "בני אנוש."
 "שחרר אותי, עכשיו", דורשת פיונה, "תן לי ללכת."
 "לתת לך ללכת?" מר סניל אומר בקול תמה, "אבל רק הגעת, לא?"
 פיונה מביטה סביבה. היכן התרמיל שלה?
 מר סניל מחייך, "אשוב בקרוב." הוא אומר, ויוצא את החדר.
 אך התרמיל אינו בנמצא, ואין דבר שתוכל להיעזר בו בקרבת יד. היא מתיישבת לאחור
 והמחשבות סוערות בראשה, העתיד נראה קודר בעליל, והוא קרוב מדי, אכן, הזמן קצר ועליה
 למצוא פתרון. והאפשרויות כך נראה, הן דלות ביותר.
 אולם לפתע נשמע קול פיצוח חד בצדו השני של החדר, ולאחר מכן קול מתכת נגררת, ופתאום,
 מבין כל הפסלים האלה, אנדרטאות לחיים, לא ציפינו לזה- מגיח העורב שלה וממקורו תלוי
 מפתח.
 פיונה מחייכת וקמה אל ברכיה, "הגעת בזמן", היא לוחשת, אך צריך לבדוק את
 ההצהרה הזו, כי כמו שהיא שהיא אומרת את המלים האלה, הגעת בזמן, נשמעים שוב צעדים.
 הזמן, אולי זה הזמן הלא נכון, המאוחר מדי.
 "מהר!" לוחשת פיונה לעורב, ומושיטה את ידה דרך הסורגים. באותו הרגע נפתחת
 הדלת ומר סניל זועק בזעם למראית העורב הזה, החצוף, המנתר אל עבר האסירה שלו, הדגימה
 המיוחדת, פריט אספנות- ומפתח תלוי במקורו.
 "עזות מצח!" זועק מר סניל.
 המפתח נופל כמו שהציפור מנתרת אל האויר, ופיונה מותחת את ידה, כמה קרוב, אצבעותיה
 כמעט ונוגעות במפתח. ובנתיים טס העורב סביב ראש השכן, מנקר ושורט וצווח, ומר סניל,
 זועם במיוחד, תוכניותיו יורדות אל הטמיון, הוא מנופף בידיו ומתכופף, "יצור נתעב!" הוא צווח,
 "מיד גם אתה תבוא על עונשך!"
 אך האצבעות מגששות, נמתחות עוד, הנה הן כמעט ונוגעות, ולבסוף המפתח ביד.
 רגע אחרי ופיונה כבר מזנקת מתוך הכלוב, מפילה על השכן פוחלץ של איזשהו יצור גדול
 מימדים (אי אפשר לדעת מה הוא היה מפני שלא היתה שהות לבדוק את הפרטים), ואצה אל
 הדלת.
 "קדימה!" היא זועקת לעורב, והשניים פורצים מן החדר ואל המסדרון שמחוצה לו.

הפרוזודור חשוך, אך היא רצה מהר, כפי יכולתה, פונה בעיקול, אולי עברה על פניו של חדר, איזו דלת סגורה, ואז מטה בגרם מדרגות. היא לא עוצרת להביט לאחור, אך היא יכולה לשמוע אותו, את מר סניל הנורא שועט בעקבותיה, עקבי הנעליים שלו מהדהדים כנגד הקירות. לפתע פיונה מוצאת עצמה באותו מסדרון משונה בו נכנסה אל ביתו של השכן בפעם הראשונה, הנה שוב כל הדלתות הללו, הקטנות, הגדולות, הקירות ההולכים וצרים. היא שוב במקום בו התחילה, אך בעד איזו דלת נכנסה? הרי יש כאן אין סוף דלתות, והצעדים שמאחוריה רק הולכים וקרבים.

היא מסובבת את הידית של אחת הדלתות, אקט רנדומלי, אבל מה יש לנו להפסיד במצב הזה. והיינו רוצים לדווח שהדלת, קליק, נפתחה, אך כרגע נוכל רק להגיך ההיפך, הדלת הזו נעולה, ולא נראה שבכוונתה לעזור לנו ברגעים האלה הבהולים. היכן הברנש ההוא כשצריכים אותו, ואם לא הוא, אז לפחות המפתח שלו?

הנה מר סניל מגיח מצדו האחד של המסדרון, מתנשף במאמץ, עננים שחורים של זעם מסתחררים בעיניים הצרות, הבווערות מתוך העור הלבן הצפוד של הפנים, ובצדו האחר ממשיך הפרוזודור האפל וישנן רק עוד דלתות, אין לנו סיבה להאמין שהן לא נעולות גם.

פיונה כבר ומזנקת שוב לתוך החשיכה, הרי היא לא תעמוד כאן סתם כך ותחכה לשכן, אך לפתע מנתר העורב אל כתפה של פיונה ומושך בשרשרת שעל צווארה, הזכרנו אותה כבר מקודם, השרשרת שמחזיקה את המפתח של ביתה. אין כל זיקה בין המפתח הזה שהוא כבד וארוך, לבין הדלת הזו שהיא קטנה והמנעול שלה מזערי, אך כבר למדנו גם אנו לסמוך על הציפור ופיונה לא חושבת פעמיים, אולי זו פעולה שוב של יאוש, אין לה מה להפסיד, אולי רק זמן, כמה שניות, בחיים הרגילים שלנו, מה הן כמה שניות, רק הספקנו למצמץ, להתעטש, קינחנו את הזיעה מהמצח, להביא את המפתח אל מנעול הדלת.

אך כעת השניות האלה הן הבדל של אדם חי או פוחלץ, אם אנו מבינים את הכוונה, ובכן, למרות כל הספקות, הבדלי המידות וחוסר ההגיון, הילדה מושכת את המפתח הגדול מעל צווארה ומביאה אותו אל המנעול הקטנטן, ובאמת, לא ציפינו לדבר שכזה, ואולי בשלב הזה של הסיפור, כן ציפינו דווקא- קורה נס, והמפתח הגדול מתכווץ ולפתע הוא תואם את המנעול הקטנטן.

אין לפיונה שהייה להתפעל מהתופעה הזו, כי הדלת לפניה נפתחת ועליה לזנק דרכה, וכמו שהיא עושה כך מזנק גם מר סניל על פיונה, וזועק בחימה, כי הוא נופל אל הרצפה וידיו לופתות באויר, הילדה עברה בפתח והדלת מאחוריה נסגרה.

ואז, שקט. לא ניתן לשמוע דבר, רק את קול הנשימה, העורב שנוקש במקורו. נראה שהם במנהרה צרה, שורשים מבצבצים מהתקרה, קיסוס מטפס על הקירות. והנה שם, בקצה הרחוק ישנה עוד דלת, נקווה שזו תקח אותנו החוצה, אפשר רק לקוות, וכשפיונה זוחלת אט אל הדלת ופותחת אותה בזהירות ומציצה החוצה, אנו יכולים לנשום בהקלה, כי פיונה מחייכת בעצמה, ומגיחה החוצה מתוך הדלת.

נכון, מעט מוזר שהדלת היא זו של התיבה שמונחת תמיד למרגלות מיטתה. היא מטפסת מתוך הארגז ולתוך חדרה, אך למי אכפת, אנו לא נתלונן, לא נגיד, איך יכול להיות, צריך רק להודות שכולם בריאים ושלמים.

היא מתיישבת על מיטתה, ונאנחת ארוכות, "זה לא היה מה שחשבתי."

העורב מנתר מכתפה ואל החלון, צוח, "מקומוזר."

פיונה מחייכת, כן, מקומוזר, וכמו שהשאלות מנקרות ובינה לבין עצמה היא מודה שהיא שמחה להיות בבית, העיניים נעצמות, וכבר היא נבלעת אל תוך חלום.

וכך מסתיימת ההרפתקאה.

או אולי רק מתחילה...